

ците и ги пуца на свобода! Простите войскари да си идат по селищата,
а знатните да живеят тук, в дома му! /влизат един по един, докато той
говори, Белота, Сеслав, Иоан и Александър, Слав, Стрез/

Може брат ми Калопетър да ви е простил, но аз - никога! Дебнех да ви-
дя дали сте се разкаили и опомнили. Не! По-дълбоко почнахте да копа-
ете, мислехте че никой не ви вижда. Злобни къртици! Та кога не сте
забивали нож в гърба? Крум и Симеон, Гавраил и Делян - не са загинали
в славна битка на бранното поле! И братята ми умряха, покосени от
ръка на свой. Все когато някой е бил на път да изпълни великото си
дело. Дело за което народът е лял своята кръв и отделил всичко мило:
имот, живот, честити дни. За да спечели свобода за своите деца!

Колцина от вас са ми верни? /отива към Николица и го разтърсва за
яката /Какво? Защото не станал севастократор ли? /слага ръка върху
рамото на Матей /Защото казните на Цариград са пълни с кълтици ли?
/спираща пред Богдан /Защото очакване богато пронырство, а получи не-
плодородните земи на западните предели?

/живее влиза тичешката царицата и се хвърля на врата му/

ЦЕЛГУБА

Иваница! Какво е станало? Хората са така изплашени!

КАЛОЯН

/леко я погалва по лицето / Здрава ли си? Как е Мария? /пак я поглед-
да /Но какво ти е? Ти си болна! Защо трепериш?

ЦЕЛГУБА

~~Иваница~~ Нищо... Нищо... Изплаших се. Така ненадейно пристигна!

КАЛОЯН

/преглежда на масата сметки и чертежи, чете никакво послание. Към Белотѝ
Папата иска да знае кога ще пуснем нашия висок пленник. Моли и заклъна
да го ^{освободим} ~~пусне на свобода~~... /към Целгуба / А Балдуин как е? Поправи
ли здравето си? /към влезлия начелник на стрелците, сочейки към
групата на съаклятниците /Николица, Матей и Богдан да се затворят в
западната кула, към реката. Торник и Спиридонани в подземията. Всички